

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. V. J. - R., M.**, IČO: X., právne zastúpeného Mgr. B. G., advokátom, N., proti žalovanému: **V. F. S. S., s. r. o., V.**, IČO: X., právne zastúpenému JUDr. T. B., advokátkou, G., v **konaní o zaplatenie 4 876,85 € s príslušenstvom**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2011, č. k. 1Cob/18/2011-220, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.
Žalovanému trovy dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 15. októbra 2010, č. k. 25Cb 107/1995-195 zamietol žalobu žalobcu, zaviazal ho zaplatiť žalovanému 3 713,38 € s príslušenstvom a rozhodol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o finančnom leasingu 14. decembra 1992. Nakoľko v čase zmluvného vzťahu došlo k odcudzeniu predmetného vozidla, v zmysle čl. XI. Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu, ods. 3, sa naplnili podmienky predčasného ukončenia leasingovej zmluvy. Listom z 24. júna 1993 oznámil žalovaný žalobcovi prevod leasingovej zmluvy zo spoločnosti Š., s. r. o., P., do obchodnej spoločnosti Š. B., s. r. o. Účastníci konania si riadne dohodli právo na úhradu ušlého zisku pri odcudzení predmetu nájmu, a to tak, že prenajímateľ je oprávnený požadovať úhradu ušlého zisku za tých istých podmienok, ako keby zmluva riadne prebehla. Vzhľadom na existujúce rozdiely vo výške ušlého zisku ustálenej obidvoma stranami bolo potrebné jednoznačne určiť sumu, ktorá tento zisk predstavuje. Jej stanovenie predpokladalo odborné posúdenie, preto súd prvého stupňa ustanovil za tým účelom súdneho znalca. Podľa

znaleckého posudku číslo 1/2009 zo dňa 20. júla 2007, plnenie poisťovne bolo v sume 461 421,38 Sk mínus účtovná zostatková hodnota vozidla v sume 353 333,60 Sk, plnenie žalovaného voči nájomcovi bolo preto v sume 108 087,78 Sk, od ktorej sumy pri odčítaní ušlého zisku 41 953,-- Sk vzniklo finančné vysporiadanie žalovaného voči nájomcovi v sume 66 134,78 Sk. Žalovaný uhradil žalobcovi 14. februára 1995 sumu 178 004,-- Sk, rozdiel medzi touto sumou a sumou, vyjadrujúcou finančné vysporiadanie žalovaného voči nájomcovi je 111 869,22 Sk. Túto čiastku preto môže žalovaný požadovať od nájomcu – žalobcu na doplatenie.

Na odvolanie žalobcu odvolací súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa s tým, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že z obsahu spisu a dokazovania pred súdom prvého stupňa bolo nesporne preukázané uzavretie zmluvy o finančnom prenájme služobného vozidla č. 2461 dňa 17. decembra 1992 na osobné motorové vozidlo PASSAT VARIANT 315 255 CL v obstarávacej cene 530 000,-- Kčs, s dĺžkou trvania splátkového obdobia 36 mesiacov, s 30% splátkou vopred uhradenou vo výške 159 000,-- Kčs, s mesačnými splátkami 14 247,-- Kčs. Zmluvné vzťahy medzi účastníkmi konania sa podľa uzavretej zmluvy riadia Všeobecnými podmienkami finančného leasingu. Leasingová zmluva a Všeobecné podmienky leasingovej zmluvy boli riadne podpísané oboma zmluvnými stranami, a teda tento právny úkon podľa odvolacieho súdu nemožno spochybňovať a určiť za neplatný. Taktiež Všeobecné podmienky leasingovej zmluvy, na ktorých sa účastníci zmluvy dohodli, upravujú vo svojich ustanoveniach právo na úhradu ušlého zisku pri odcudzení predmetu nájmu, a to tak, že prenajímateľ je oprávnený požadovať úhradu ušlého zisku, tak a za tých istých podmienok, ako keby leasingová zmluva riadne prebehla a bola riadne ukončená. Ďalšou otázkou bolo určenie výšky ušlého zisku. Na stanovenie odborného posúdenia súd prvého stupňa ustanovil znalca z odboru ekonómie a manažmentu Ekonomická univerzita v Bratislave - Inštitút ekonomického znelectva a expertíz, Palisády 22, Bratislava. Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa správne uzavrel, že žalobca žalobou uplatnený nárok súdu nepreukázal, preto súd žalobu zamietol. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaný má nárok na ušlý zisk vo výške 3 713,38 €, preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď zaviazal žalobcu na zaplatenie tejto istiny žalovanému spolu s príslušenstvom pohľadávky s 21% úrokom z omeškania ročne od 10. februára 1995

do zaplattenia. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny vo veci samej podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. jednohlasne potvrdil a podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa v ostatných dôvodoch stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. O trovách odvolacieho konania súd nerozhodol s poukazom na ust. § 224 ods. 4 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 3 O. s. p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie v zákonnej lehote, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. f/ a g/ O. s. p., keďže konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ je presvedčený, že vo veci došlo k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu postupom súdu prvého stupňa pri zmene v osobe konajúceho sudcu. Pôvodne konajúca JUDr. Szullová bola nahradená JUDr. Kolárovou. Navrhovateľovi ako účastníkovi konania neboli oznámené nijaké dôvody zmeny zákonného sudcu a v podstate ani nevedel, že došlo k zmene konajúceho sudcu. Pojednávanie pred súdom prvého stupňa dňa 15. októbra 2010, na ktorom súd rozhodol vo veci samej, bolo konaním vo veci možno po 10-ich rokoch a novo konajúca sudkyňa skutočnosť zmeny konajúceho sudcu na pojednávaní ani nespomenula, teda ani navrhovateľ a neoboznámila s dôvodmi, pre ktoré došlo k zmene v osobe konajúceho sudcu. Tým podľa dovolateľa došlo k vylúčeniu uplatnenia práva navrhovateľa na vyjadrenie sa k tejto zmene, vyjadrenia k osobe novo konajúcej sudkyne, či možnosti napr. namietat' možnú predpojatosť konajúcej sudkyne pred tým, ako rozhodla vo veci samej.

Dovolateľ má za to, že súd prvého stupňa pochybil nielen v tom, že zbytočne vo veci nariadil znalecké dokazovanie, ale tiež pochybil vo svojom postupe pri ustanovení znalca. Súd v konaní ustanovil ako znalca právnickú osobu bez splnenia požiadaviek, vyplývajúcich z ust. § 127 ods. 1 O. s. p. V čase ustanovenia znalca otázka sporu medzi účastníkmi nebola sporná (viď Zápisnica z rokovania účastníkov zo dňa 21. októbra 1996, výška ušlého zisku je 65 836,-- Sk). Dovolateľ preto zdôraznil, že skutočnosti, ktoré sú medzi stranami nesporné, sa pred súdom nedokazujú. Ustanovenie právnickej osoby - Centrum ďalšieho vzdelávania Ekonomickej univerzity v Bratislave, Inštitút ekonomického znelectva a expertíz Znalecký ústav, Bratislava, bez uvedenia mena konkrétnej fyzickej osoby, je podľa názoru navrhovateľa porušením práva účastníka na vyjadrenie sa k osobe znalca a bola tým nesporne vylúčená

možnosť namietat' jeho prípadnú predpojatosť. Týmto postupom je konanie postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím súd navrhovateľovi podľa jeho názoru odňal možnosť konať pred súdom. Navyše podľa dovolateľa, vzatie znaleckého posudku do základu rozhodnutia spôsobuje takú vadu, ktorá mala taktiež za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolateľ zdôraznil, že ako účastník má právo na riadne a úplné odôvodnenie rozsudku tak, ako to vyplýva z ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a je toho názoru, že ani rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako ani napadnuté rozhodnutie takéto požiadavky nespĺňa. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa podľa dovolateľa nie je vôbec zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri potrebe nariadenia znaleckého dokazovania na určenie výšky ušlého zisku, keď medzi účastníkmi táto otázka bola už vyriešená a dohodnutá. Nie je zrejmé, prečo súd odmietol pri rozhodovaní medzi účastníkmi dohodnutú metodiku pre výpočet finančného vysporiadania podľa účastníkmi odsúhlaseného vzorca, ako tiež nie je zrejmé, prečo súd pri svojom rozhodovaní odmietol navrhovateľov návrh na aplikovanie tzv. všeobecného princípu. Podľa tohto princípu, ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy vložil. Podľa dovolateľa, práve naopak súd pri rozhodovaní aplikoval skôr opak tohto princípu, a pri výklade zmluvných dojednaní prijímal výkladové závery tak, že v rozpore s touto zásadou ich vykladal v prospech strany, ktorá toto ustanovenie do zmluvy nevložila. Pretože odvolací súd tieto vady odôvodnenia rozhodnutia neodstránil, ani sa s nimi nijako nevysporiadal, podľa dovolateľa svojím postupom odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Dovolateľ má za to, že odvolací súd vôbec neprihliadal na skutočný právny a skutkový obsah podaného odvolania a formulované odvolacie dôvody a skutočnosti, o čom svedčí, že obsah podaného rozsiahleho odvolania navrhovateľa opísal vo svojom odôvodnení rozsudku na štyroch riadkoch. V odôvodnení opisuje žalovaným podané vyjadrenie k podanému odvolaniu a berie ho do základu svojho záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. V prípade, že k svojmu záveru dospel odvolací súd aj na základe vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu, mal také vyjadrenie navrhovateľovi doručiť. Ak nebolo takéto vyjadrenie doručené, ide podľa dovolateľa o skutočnosť, ktorou odvolací súd navrhovateľovi odňal možnosť konať pred súdom. Odvolací súd takto zrejme akceptoval argumentáciu odporcu s odvolaním sa na ust. § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka, že právny úkon nie je

neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný. Pritom fundamentom celého tohto sporového konania je podľa dovolateľa pochybnosť o výklade ustanovenia čl. XIII ods. 2 VPFL a nie jeho neplatnosti. Odvolací súd vôbec nereagoval ani na navrhovateľom poukazovaný Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07, ani na odvolanie sa na výkladové pravidlo podľa ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Takýto postup podľa navrhovateľa je preukazom arbitrárnosti rozhodovania odvolacieho súdu. Dovolateľ poukázal na ustálenú judikatúru a má za to, že vyššie uvedeným postupom došlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom aj tým, že pred súdom prvého stupňa mu súd neumožnil prednes záverečnej reči, súdy nedostatočne odôvodnili svoje rozsudky a dovolateľovi, ako účastníkovi konania, neumožnili vyjadriť sa k všetkým dôkazom. Dovolateľ preto navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň požiadal aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa ust. § 243 O. s. p.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimocnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí z niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, resp. v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade neboli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p., pretože odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a prípustnosť dovolania nevyslovil.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta skutočnosť zmeny zákonného sudcu, resp. skutočnosť, že sa žalobca nemohol vyjadrit' k prípadnej zaujatosti konajúceho sudcu súdu prvého stupňa.

Podľa § 237 písm. g/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 283/09 vyslovil, že iba taký sudca, určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. nezávislým a nestranným sudcom podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru.

Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky súd treba považovať za „nesprávne obsadený“ aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia (nález č. k. II. ÚS 136/08).

Z obsahu spisu sa zisťuje, že žaloba bola doručená na Obvodný súd Bratislava I. (t. č. Okresný súd Bratislava I.) dňa 28. februára 1995 a vec bola pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. Emílii Szullovej, sp. zn. 25Cb 107/1995.

Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákonným sudcom je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci.

Podľa Dodatku č. 22 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I. na rok 2010, časť I., bola JUDr. Emília Szullová na obdobie od 1. septembra 2010 do 28. februára 2011 dočasne

pridelená na výkon funkcie sudcu obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave. Podľa časti II. tohto dodatku, boli JUDr. Emílii Szullovej odňaté všetky nevybavené veci jej v zmysle rozvrhu práce pridelené so stavom vrátane ku dňu 31. augusta 2010 a pridelené do oddelení sudcov príslušných registrov náhodným výberom. Vec bola následne pridelená náhodným výberom sudkyňi Mgr. Nine Kollárovej dňa 3. septembra 2010 (č. l. 187).

Pre tieto dôvody neobstojí tak tvrdenie dovolateľa, že sudkyňa Mgr. Nina Kollárová, ktorá na súde prvého stupňa konala a rozhodovala v tejto veci dňa 15. októbra 2010, nebola zákonnou sudkyňou, a teda, že súd bol nesprávne obsadený, resp., že pre tento dôvod bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalobcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením, zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľ vidí odňatie možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. v tom, že pokiaľ rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahovalo vyhodnotenie všetkých dôkazov predložených v konaní, tak mal odvolací súd takéto rozhodnutie doplniť. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu preto považuje za nepreskúmateľné, resp. nedostatočné.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj ako len „ESLP“). Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd však zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci,

vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vyššie citované ustanovenie bolo zavedené novelou Občianskeho súdneho poriadku, vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že zákonodarca ním „reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Ide o ustanovenie v rovine fakultatívnej a umožňuje odvolaciemu súdu sa sústrediť už len na doplnenie presvedčivosti rozhodnutia a odvolacie súdy sa tak môžu sústrediť na judikatúru a odbornú literatúru.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa

obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia z 15. októbra 2010, č. k. 25Cb/107/1995-195, uviedol rozhodujúci skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania a poukázal na právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

S odôvodnením súdu prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dodal, že Leasingová zmluva a Všeobecné podmienky leasingovej zmluvy boli riadne podpísané oboma zmluvnými stranami, a teda tento právny úkon podľa odvolacieho súdu nemožno spochybňovať a určiť za neplatný. Taktiež Všeobecné podmienky leasingovej zmluvy, na ktorých sa účastníci zmluvy dohodli, upravujú vo svojich ustanoveniach právo na úhradu ušlého zisku pri odcudzení predmetu nájmu, a to tak, že prenajímateľ je oprávnený požadovať úhradu ušlého zisku tak a za tých istých podmienok, ako keby leasingová zmluva riadne prebehla a bola riadne ukončená. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny vo veci samej podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil a podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa v ostatných dôvodoch stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Námietka dovolateľa, že odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa neuviedli, ako vyhodnotili Všeobecné podmienky leasingovej zmluvy, je vzhľadom na vyššie uvedené neopodstatnená.

Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára

komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi účastníkmi konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako jeden súvislý celok s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Zákonodarcom upravenou fakultatívnou možnosťou odvolacieho súdu obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho napadnutého rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, preto vo svetle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, nedošlo v danom prípade k porušeniu práva účastníka občianskeho súdneho konania (žalobcu) na riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu.

Žalobca v dovolaní napokon namieta aj to, že v prípade, ak ku svojmu záveru dospel odvolací súd aj na základe vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu, mal také vyjadrenie žalobcovi doručiť. Ak nebolo takéto vyjadrenie doručené, ide podľa dovolateľa o skutočnosť, ktorou odvolací súd žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania, najmä

garanciám obsiahnutým v práve na prístup k súdu, v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej žalovaný. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy, potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim (Komanický v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na konštantnú judikatúru ESĽP, podľa ktorej princíp rovnosti zbraní ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis-à-vis proti jej protistrane. Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I).

Dovolací súd má z obsahu spisu preukázané, že vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu (č. 1. 208), nebolo žalobcovi doručené. V tomto vyjadrení žalovaný odcitoval čl. XIII ods. 1 a 2 Všeobecných podmienok leasingovej zmluvy. Žalovaný ďalej uviedol, že považuje uzatvorenie leasingovej zmluvy, vrátane jej všeobecných podmienok za platný právny úkon. Žalovaný taktiež poukázal na závery znaleckého dokazovania v predmetnej veci, ktoré bolo vykonané nestranným, súdom určeným znalcom.

Podrobným preskúmaním napadnutého rozhodnutia, dovolací súd konštatuje, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia opísal priebeh skoršieho konania, uviedol

stručný obsah podaného odvolania, ako aj obsah vyjadrenia žalovaného k tomuto odvolaniu. Odvolací súd poukázal na skutkové a právne závery, ktoré vyplynuli z obsahu spisu a dokazovania pred súdom prvého stupňa. Dodal, že preskúmaním prejavu vôle oboch zmluvných strán v súvislosti s uzatvorením leasingovej zmluvy a Všeobecných podmienok tejto zmluvy, boli tieto zmluvy – právne úkony, urobené slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. Ohľadom výšky ušlého zisku odkázal odvolací súd na znalecký posudok, ktorý bol vo veci vykonaný.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vychádzal z obsahu spisu a dokazovania pred súdom prvého stupňa. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu žalobcu, avšak nie je možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že toto vyjadrenie žalovaného berie odvolací súd do základu svojho záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Dovolací súd dodáva, že okrem iného, na obsah čl. XIII ods. 1 a 2 Všeobecných podmienok leasingovej zmluvy, sa žalovaný opiera počas celého konania, ako napríklad v odvolaní na č. l. 52. Neplatnosť právnych úkonov namietol žalobca iba v podanom odvolaní, dovtedy platnosť týchto právnych úkonov, t. j. leasingovej zmluvy, vrátane jej všeobecných podmienok, nebola sporná. Účastníci konania boli riadne poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. (č. l. 188), pričom žalobca v podanom odvolaní nenamietol ako odvolací dôvod skutočností, uvedené v ust. § 205a O. s. p. Z uvedeného je zrejmé, že v odvolacom konaní nebola porušená jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania tým, že žalobcovi nebolo umožnené zaujať svoje stanovisko k písomnému vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu.

Dovolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti konštatuje, že žalobca nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie procesných práv, daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností tvrdenie dovolateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nie je opodstatnené.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalobcom tvrdenej procesnej vady v zmysle ust. § 237 písm. f/ a g/ O. s. p. a že najavo nevyšla ani žiadna iná

vada uvedená v ust. § 237 O. s. p., dovolací súd v ďalšom vychádzal z toho, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodit' z ust. § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa ust. § 243b ods. 4 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Nakoľko mu však v dovolacom konaní žiadne nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. novembra 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová